

Allerede ved første Dietkast forekom det mig dog noget tvivlsomt, om man kunde regne paa i alle Jurisdiktioner at finde saadanne Folk, og for at komme til noget nærmere Kundskab om, hvorledes Forholdet i den Henseende stod, lod jeg, som sagt, indhente Erklæring fra samtlige Jurisdiktioner i Landet om, hvormange søyndige, til dette Hverv egnede Mænd der kunde antages at være i Jurisdiktionerne, og de Erklæringer, der indkom, fremkaldte hos mig den aldeles bestemte Anskuelse, at det ikke kunde gaa an at ordne dette jurisdiktionsvis. Der var mange Jurisdiktioner i Landet, hvor man ikke kunde finde saadanne Folk, og jeg tror endog, det kan være noget tvivlsomt, om man just vil have Overflødighed paa dem i Amtene. Jeg er ganske vist gaaet ud fra, at man nok i ethvert Amt vil kunne finde nogle saadanne Mænd, men nogen stor Overflødighed paa dem tror jeg ikke, man vil have, og navnlig tror jeg, det vil gjælde i mange Amt, hvor der bliver Meget at bestille for disse Mænd. I den Henseende kan Forholdet stille sig meget forskjelligt. Der er Amt her i Landet, hvor der vil være mange af disse Mænd at faae, f. Ex. i Svendborg Amt vel jeg sige, men hvor der vistnok forholdsvis sjældent vil forefalde Noget for dem at bestille. Derimod kan der være Amt, der ovre paa Bestyrelsen af Sjøland, f. Ex. Ringkjøbing og Thisted Amt, hvor det vil være vanskeligt at finde saadanne Folk, men hvor der rimeligvis vil være nok for dem at gjøre. Derfor tror jeg, at det Hensyn, at man ingenlunde maa gaa ud fra, at der er Folk nok at vælge imellem, har sin Betydning. Jeg skal endnu tilføje, at vi ikke maa gaa ud fra, at enhver Mand, der engang kan have haft Noget med Søen at bestille, derfor skulde være brugelig til dette Hverv; det skal jo være Mænd, som maa antages at have en virkelig grundig Indsigt i Sagen. Det er derfor ikke ønskeligt at bruge en Mand, som f. Ex. i 30 Aar har været Soldatmand, men engang i sin Ungdom har gjort nogle Svøjer eller Sligt; den Slags Folk kunne ikke betragtes som fyldestgjørende Opgaven. Heller ikke kan det gaa an at tage altsor gamle Folk; Loven maa jo desuden opstille en Grændse, hvor Folk kunne undslaa sig. Der vil derfor ingenlunde være en saadan Overflødighed tilføede af virkelig praktiske Søfolk, hvis Erfaring ikke ligger for fjernt, og som nogenlunde svare til Nutidens Forhold, at man kan gaa ud fra, at man altid vil have nok at tage til. Dernæst blev der fremhævet af den samme ærede Raler, at der i § 1 formentlig burde optages en Bestemmelse om, at der skulde finde Anmeldelse Sted, naar Mennekeliv vare gaaede tabte, selv om der ikke ved den Leilighed var stet nogen Skade paa Skib eller Ladning, og det kan jo, som den ærede Raler paaviste, meget godt hende. Det kan jævnlig hende, at en Mand rives overbord, uden at der derfor sker Skade enten paa Skib eller Ladning. Jeg skal dog

hertil bemærke, at det imidlertid staa for mig meget tvivlsomt, om det vilde være rigtigt at medtage dette, thi det falder jo ikke saa lidt udenfor Rammen af det, som Lovforslaget overhovedet sætter sig som Diemed. Dette Lovforslag, saavelsom det andet, der er sat paa Dagsordenen for idag, har jo nærmest for Die det, man kalder Søulykker, men det har egentlig ikke til Hensigt overhovedet at afværge Tab og Skade ellers for Mennekeliv. Naar man blot lægger Vægt paa eller har Die for det, at, naar et Mennekeliv er gaaet i Løbet, bør der foretages en nøiagtig Undersøgelse af Omstændighederne, og en Undersøgelse, hvorved den fornødne saghyndige Hjælp bør tiltages, saa er man inde paa Noget, som har en langt videre Anvendelse, og som der egentlig ikke var Anledning til at knytte til denne Lov, thi der kan tænkes saa mange andre Tilfælde i Livet, hvor et Menneke bliver dræbt eller kommer til Skade, og hvor det kunde være nyttigt, om der fandt Undersøgelse Sted ved særlig saghyndig Distand. Naar for Exempel et Menneke beskædiges eller dræbes i en Fabrik, som drives ved Damp eller Sligt, eller naar et Menneke beskædiges eller dræbes under Udøvelsen af forskjelligt Haandværksarbejde, for Exempel Murarbejde eller Sligt, saa er der ganske vist ogsaa der Tilfælde, hvor man kan sige, at den Sag bør tages meget alvorlig, at det baade bør overveies, om der paahviler Nogen Ansvar i det enkelte Tilfælde, og tillige ogsaa at en Overveielse bør ske, for saa vidt muligt at give Motiver til Bedømmelsen af, om der ikke er Anledning til at indføre almindeligere Forsigtighedsregler, hvorved noget Saadant kan undgaa; men paa den Maade kan man komme til en stor Kreds af Tilfælde, der ligge udenfor Søarten og ikke have specielt med den at bestille. Det er derfor mig noget tvivlsomt, om man ikke vilde komme til at gaa noget udenfor Rammen af denne Lov og ligeledes af den anden Lov, vi have for idag, om man vilde medtage saadanne Tilfælde, hvor der ikke er sket Skade paa Skib eller Ladning, og hvor der altsaa ikke foreligger, hvad man i Almindelighed kalder Søulykke, thi det tror jeg, at man hidtil ikke har forstaaet ved Søulykke, at en Mand falder overbord, uden at der igrørigt sker Skade paa nogen Ting. Jeg anser det derfor for meget tvivlsomt, om det vilde være rigtigt faaledes at udvide Loven. — Hvad angaar de Bemærkninger, der bleve gjorte med Hensyn til Straffebestemmelserne i § 7 og i det Hele taget om Blåsen af denne Paragraf, da skal jeg ikke dvæle videre derved. Det er naturligvis ikke Noget, det kommer an paa, om disse Bestemmelser placeres noget anderledes, end de nu staa. Grunden til de Bestemmelser, der nu findes i § 7, navnlig 2det og 3die Stykke, er, at den Betragtning ligger meget nær: Hvorledes skal der forholdes, naar Skipperen selv er drufnet? I